

Ένας χρόνος χωρίς τον λέοντα της Ψαλτικής Χαρίλαο Ταλιαδώρο

/ [Επικαιρότητα](#)

Ένας χρόνος ακριβώς συμπληρώνεται σήμερα από την 11η Ιανουαρίου 2021, οπότε και η πανδημία του κορωνοϊού στέρησε από ανάμεσά μας την παρουσία του γίγαντα της Εκκλησιαστικής Μουσικής και Άρχοντος Πρωτοψάλτου της Αγιοτάτης Αρχιεπισκοπής Κωνσταντινουπόλεως, μακαριστού Χαριλάου Ταλιαδώρου. Έναν μεγάλο Δάσκαλο, έναν σπουδαίο άνθρωπο.

Κείμενο - Φωτογραφίες: Ραφαήλ Γεωργιάδης/ ope.gr

Η προσωπικότητα του Άρχοντος πολυσχιδής. Ωστόσο, υπάρχουν πολλοί καταλληλότεροι και ιδιαιτέρως αυτοί που έζησαν από κοντά τον Δάσκαλο, για να

την σκιαγραφήσουν. Σίγουρα όμως, όσοι αποπειραθούν, ας γνωρίζουν ότι η προσπάθεια αυτή τυγχάνει δύσκολη και ο τολμών διακινδυνεύει να αδικήσει μία προσωπικότητα που αναδεικνύεται σπάνια στην Ιστορία.

Άνθρωποι που γνώριζαν τον μακαριστό κάνουν λόγο για έναν άνθρωπο που προικίσθηκε πλούσια, με χαρίσματα πολλά και ποικίλα. Όμως, ο πάνσοφος Θεός, αφειδώλευτα και εκ περισπού έδειξε την μεγαλοδωρία Του στο τάλαντο της καλλιφωνίας και τον κόσμησε με ανεπανάληπτο μουσικό χάρισμα, με μοναδικότητα καλλιτεχνικής έκφρασης και σύνθεσης, το οποίο σύμφωνα με την ευαγγελική επιταγή, καλλιέργησε φιλοπόνως, σμίλευσε θεοπρεπώς, χάλκευσε εκκλησιαστικώς και πολλαπλασίασε μέσα στα εβδομήντα και πλέον έτη της ιεροψαλτικής του διακονίας, μοναδικό φαινόμενο ιστορικά, ώστε αξίως και δικαίως να ονομασθεί **Λέων του Αναλογίου** και να χαρακτηρισθεί Τιτάνας της πατρώας εκκλησιαστικής μουσικής, **γνήσιος θεράπων της του Δαμασκηνού τέχνης**.

Αξιώθηκε να ανδρωθεί μουσικολογικά δίπλα σε **μεγάλους Δασκάλους της Εκκλησιαστικής Μουσικής** και να μνηθεί εξ αυτών στο παραδοσιακό Πατριαρχικό λεγόμενο Ύφος, ταυτόχρονα όμως με την μουσική αντίληψη που διέθετε, να διαμορφώσει ξεχωριστή «σχολή», διακρινόμενη για την στιβαρότητα, την μεγαλοπρέπεια και την δωρικότητα στο ψάλλειν, τα οποία εν ταυτώ συνδυαζόμενα ιδιοφυώς με την ηδύτητα και την μελισταγή απόδοση, συντελούν τα μέγιστα στην δημιουργία κατάνυξης και προσευχητικού κλίματος.

Βεβαίως, ο Δάσκαλος, παρότι απήλθε, κατέλειπε την παρακαταθήκη του μέσα από την διακονία του στο **ιερό Αναλόγιο**. Άφησε το στίγμα του μέσα από το πλήθος των ηχογραφήσεων που ευτυχούμε να έχουμε. Δίδαξε αφειδώς με το χαρίεν ήθος, την ευπρέπεια, το ευπροσήγορον του χαρακτήρα του. Μεταλαμπάδευσε τον πλούτο των γνώσεών του στο πλήθος των μαθητών του. Παρέδωσε ιερά παρακαταθήκη μέσα από το ευρύ συγγραφικό του έργο.

Δυστυχώς η πανδημία του κορωνοϊού που ταλαιπωρεί την ανθρωπότητα, κοντά δυο χρόνια τώρα, δεν επέτρεψε να τιμηθεί ο Άρχων όπως έπρεπε κατά την εξόδιο ακολουθία. Πλέον, όμως, όποιος θέλει μπορεί να επισκεφθεί τα νέα Κοιμητήρια Θεσσαλονίκης και να αποδώσει τιμητικά το όφλημα προς τον Δάσκαλο, να περιποιηθεί τον τάφο, να ανάψει ένα κεράκι, να τελέσει ένα Τρισάγιο, να αφήσει ένα λουλούδι. Αποτελεί, άλλωστε, χρέος τιμής για πολλούς μαθητές του, κι όχι μόνο. Κι αυτό, διότι, η τιμή προς τους νεκρούς μας, αρχαίο έθος, χρέος και καθήκον των προγόνων μας, βρήκε την ολοκλήρωσή του στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Εξάλλου, οι κεκοιμημένοι, όχι μόνο δεν παραδίδονται στην αφάνεια, ούτε οδηγούνται στην λήθη, αλλά μεταβαίνοντας «έκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ζωὴν», στην θριαμβεύουσα Εκκλησία, συνεχίζουν να αποτελούν ένα Σώμα με τους περιλειπομένους, συναγόμενο μάλιστα «εἰς ἓν» σε κάθε ευχαριστιακή Σύναξη.

Όμως, παρότι η βοήθειά μας προς τους κεκοιμημένους διά των μέσων που προσφέρει η Εκκλησία μας για την ανάπαυση της ψυχής τους είναι δεδομένο καθήκον και όφλημα, ταυτοχρόνως υποχρέωση όλων μας -και ακόμη περισσότερο, ιδιαιτέρως όσων διαγκωνίζονταν έτι ζώντων των προσφιλών προσώπων να βρίσκονται πλησίον και προσδοκούσαν εκ της λάμψης αυτών να αναδειχθούν ετερόφωτοι αστέρες, ως ελάχιστο ανταπόδομα των ευεργεσιών που έλαβαν- είναι να μεριμνούν και γι' αυτό που λέμε «μνήμα», ως απόδειξη ότι δεν ξεχάσαμε, δεν λησμονήσαμε, αλλά θυμόμαστε και όντως προσευχόμαστε να είναι «αίωνία ή μνήμη αυτοῦ».

